

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, Požega

Poslovni broj: P-24/2026-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Snježani Polgar, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Denisa Kurilića, Velika, Dragutina Lermana 25, OIB:8372069481, zastupan po opunomoćeniku Tomislavu Bogdanu, odvjetniku iz Osijeka, Kardinala Alojzija Stepinca 19, protiv tuženika OTP BANKA HRVATSKA d.d. Split, Domovinskog rata 61, zastupane po opunomoćeniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku iz Osijeka, Ulica kralja Zvonimira 17/I, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, v.p.s. 9. 503,88 EUR, nakon glavne javne rasprave zaključene 5. svibnja 2026., u prisutnosti tužitelja osobno, i opunomoćenika stranaka, na temelju članka 335. stavak 4. ZPP-a, dana 11. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 45626/06, sklopljenog dana 26.07.2006. god. između tužitelja Denisa Kurilića i Societe Generale - Splitske banke d.d. Split, pravnog prednika tuženika OTP banke Hrvatska d.d. Split, koji je potvrđen kod javnog bilježnika Ante Brekala dana 26.07.2006. god. pod brojem OU-503/06, a koja u čl. 2. ugovora glasi: „...u kunskoj protuvrijednosti od CHF...Kredit se isplaćuje po prodajnom deviznom tečaju Kreditora vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita. Sve obveze iz ovog Ugovora obračunavaju se i iskazuju ne istovjetan način – u izabranoj stranoj valuti (CHF – kao valuta Ugovora), ako Ugovorom nije određeno drugačije. Sva plaćanja novčanih obveza zasnovanih na Ugovoru (otplata glavnice i kamata, naknada, troškova i drugo) izvršit će se u kunskoj protuvrijednosti izabrane valute Ugovora, izračunato korištenjem prodajnog tečaja Kreditora (prodajni tečaj kune u odnosu na CHF), vrijedećeg na dan plaćanja, ako Ugovorom nije drugačije određeno. Korisnik kredita samostalno i isključivo odgovara za izbor valute Ugovora. Korisnik kredita i ostali sudionici potvrđuju upoznatost sa mogućom promjenljivošću tečaja izabrane valute Ugovora, koja se primjenjuje za izračun kunske protuvrijednosti novčanih obveza po Ugovoru i pristaju na moguće posljedice izbora valute Ugovora, neovisno o veličini tih promjena u odnosu na HRK“, u čl. 5. ugovora glasi: „...promjenljiva.“, u čl. 10. d) ugovora glasi: „...po prodajnom tečaju prema tečajnoj listi Kreditora na dan dospijeca. Ukoliko Korisnik kredita zakasni sa uplatom mjesečnog anuiteta, Kreditor će na uplatu primijeniti prodajni devizni tečaj vrijedeći na dan kad mu je omogućeno raspolaganje uplaćenim novčanim sredstvima. Prijevremene uplate...prihvatit će se po tečaju koji vrijedi na dan redovnog dospijeca.“, u čl. 11. ugovora glasi: „Redovna kamatna stopa je promjenljiva, a utvrđuje se Odlukom

Kreditora.“, a u čl. 18. ugovora glasi: „...Prihvat primjene naznačenih akata obuhvaća i njihove izmjene i dopune.“

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od ukupno 9.503,88 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 01. listopada 2015. godine pa do 31.12.2022. god. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, od 01.01.2023. god. po stopi koja se obračunava za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01.2024. god. po stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a stopu koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.960,67 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana 11. lipnja 2026. pa sve do isplate po stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a stopu koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Denis Kurilić podnio je tužbu protiv tuženika OTP Banka Hrvatska d.d. Split radi ništetnosti / naknade štete / stjecanje bez osnove / isplate.

1.1. Ističe da je s pravnim prednikom tuženika, HVB Splitska banka d.d. Split dana 26. 7. 2006. godine sklopio Ugovor o kreditu br. 45626/06 prema kojem je prednik tuženika kao kreditor odobrio tužitelju i stavio mu na raspolaganje kredit u iznosu od 81.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju kreditora na dan korištenja.

1.2. Ugovorom je ugovoren rok otplate kredita od 300 mjeseca. Početno ugovoreni mjesečni anuiteti su iznosili 442,35 CHF u kunskoj protuvrijednosti, po prodajnom tečaju prednika tuženika za CHF na dan dospijeca, no tijekom otplate kredita su se radi dizanja kamatne stope te tečaja CHF naspram kuna povećavali. Pored iznosa glavnice u kunskoj protuvrijednosti, tužitelj je sukladno čl. 5. i čl. 11. stavak 1. predmetnog Ugovora bio dužan predniku tuženika platiti i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru bila promjenjiva u skladu s odlukama tuženika. Na dan sklapanja Ugovora kamatna stopa je iznosila 4,20 % godišnje.

1.3. Ističe da je predmetni kredit 3.2.2016. aneksom ugovora konvertiran iz valutne klauzule CHF u valutnu klauzulu u EUR pri čemu je tuženik utvrdio preplatu po istome kreditu u iznos od 11.523,58 HRK, zaključno s 30.9.2015. Tužitelj potražuju razliku preplaćenog iznosa od 69.403,17 HRK.

1.4. Ističe da je pravomoćnom presudom Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu br. PŽ-7129/2013-4 od 13.6.2014. u točki 2 potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4.7.2013. u dijelu točke 1,2,3,4,5,6, i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih, VII tuženik Societe Generale-Splitska banka d.d. (sada OTP banka Hrvatska d.d. Split) u razdoblju od 10. rujna do 31. prosinca 2008. godine, a koje povrede traju i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Ista presuda potvrđena je revizijskom odlukom Vrhovnog suda RH br. Revt-249/2014-02 od 9.4.2015. godine dok je Vrhovni sud Odlukom br. Rev-2245/2017-2 od 20.3.2018. potvrdio presudu u predmetu u kojem je pojedinačnom tužbom korisnik kredita potraživao pretplaćene kamate od kreditora, a istom odlukom je zauzeo stav o tome kako zastarni rok od 5 godina u kojem potrošači mogu ostvariti svoju individualnu zaštitu prava u ovim posebnim parnicama teče od 14. lipnja 2014. godine, kao i da su pri tome isti ovlašteni zahtijevati povrat cjelokupnog preplaćenog iznosa koji je za njih posljedica ugovaranja ništetne ugovorne odredbe.

1.5. Nadalje, tužitelj se poziva i na pravomoćnu presudu Visokog Trgovačkog suda br. PŽ-6632/2017-10 od 14.6.2018. kojom je u točki 1. potvrđena presuda Trgovačkog suda u zagrebu posl.br. P-1401/2012 od 4.7.2013. u dijelu točke 1,2,3,4,5,6, i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih VII tuženik Societe Generale-Splitska banka d.d. (sada OTP banka Hrvatska d.d. Split) u razdoblju od 1. listopada 2004. godine do 31.12.2008.godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača kao i Zakona o obveznim odnosima.

1.6. Kako su pravomoćnim presudama VTS-a utvrđene ništetnim ugovorne odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u navedenom razdoblju, te su utvrđene ništetnim ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10.9.2003. do 31.12.2008., da je tuženik sukladno čl. 323. ZOO-a dužan vratiti sve što je primio na temelju takvih odredbi ugovora a sve to u svezi s čl. 1111., čl. 1115., te čl. 1046. ZOO-a.

1.7. Ističe da je sud prema čl. 502.c Zakona o parničnom postupku vezan za utvrđenja u parnici u kojoj su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502 a stavak 1. istog Zakona. Napominje da je i čl. 138. a Zakona o zaštiti potrošača propisno da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

1.8. Pojašnjava kako je posljedica utvrđenja ništetnim odredbi ugovora o jednostranoj kamatnoj stopi kao i valutnoj klauzuli vezanoj za CHE (i u spomenutim presudama VTS-a povodom kolektivnih tužbi, a i u ovom predmetu), de facto izmjena anuiteta bilo po osnovi dizanja kamata bilo po osnovi dizanja tečaja, odnosno kao posljedicu toga se ima uzeti da početno ugovoreni anuitet u kunsnoj protuvrijednosti po onome tečaju kojeg je tuženik primjenjivao na dan isplate kredita nepromjenjiva stavka otplatnog plana, odnosno da je početno ugovoreni anuitet plaćen po tečaju za CHF na dan korištenja kredita pomnožen s brojem anuiteta zaključno s 30.09.2015. god. kao datuma obračuna konverzije upravo onaj iznos kojeg je tužitelj bio dužan platiti banci, a razlika koju je platio je preplata i kamatne stope i tečajne razlike te mu je upravo taj iznos banka dužna vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 01.10.2015. god. kao prvog idućeg dana, umanjeno za već izvršeni povrat preplate povodom konverzije.

1.9. Slijedom navedenog predlaže da sud utvrdi ništetnim odredbe ugovora o kreditu br. 45626/06 pobliže opisane u točki I. izreke presude, te predlaže da sud naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 69.403,17 HRK s pripadajućom z.z. kamatom od 1.10.2015. pa do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu (list br. 20-24) neosporava da su stranke sklopile 26.7.2006. godine ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj 456626/06 za iznos od 81.500,00 CHF na rok otplate od 300 mjeseci.

2.1. Također nije sporno da je ugovoreno da će se odobreni kredit otplaćivati u mjesečnim anuitetima prema prodajnom tečaju banke za CHF na dan dospijeca svakog pojedinog mjesečnog anuiteta. Također nije sporno da je nominalna kamatna stopa iznosila 4,20 % godišnje, te da je ista promjenjiva i da će se ista propisivati Odlukama o kamatnim stopama ili drugim aktima kreditora. Također nije sporno da je ugovoreno da će se odobreni kredit otplaćivati u mjesečnim anuitetima prema prodajnom tečaju banke za CHF na dan dospijeca svakog pojedinog mjesečnog anuiteta. Ističe da je sporno jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe ugovora odnosno odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštene a time i ništetne.

2.2. Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare novčanog potraživanja, držeći da se u ovom pojedinačnom predmetu ne primjenjuju utvrđenja iz kolektivne parnice u predmetu P-1401/2012. Ukoliko bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete da je protekao i subjektivni i objektivni rok sukladno čl. 376. Zakona o obveznim odnosima. Ako bi se kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta da se promjenjuje rok iz čl. 372. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti radilo o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, odnosno od 26.7.2006. kada je sklopljen predmetni ugovor.

2.3. Tuženik nadalje tvrdi da u ovom sporu nema mjesta preslikavanju utvrđenja iz parnice "Potrošač" jer je u toj parnici utvrđivana apstraktna pravna zaštita čiji učinci se ne mogu neposredno primijeniti na pojedini ugovorni odnos, nego se u tom odnosu tek treba izvesti dokazivanje jesu li utvrđenja iz parnice "Potrošač" i na koji način primjenjiva u pojedinom slučaju. Drugim riječima da presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenutom pojedinačnom tužbom, a tužitelj u konkretnom slučaju treba dokazati uzročno posljedičnu vezu između ništetnosti a ne samo se pozivati na presudu Trgovačkog suda.

2.4. Slijedom navedenoga smatra neosnovanim pozivanje tužitelja na mogućnost automatske primjene utvrđenja iz parnice "Potrošač" i presude VTS-a. U kolektivnom sporu bila je ispitivana promjenjivost kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke bez egzaktno utvrđenih parametara i metode izračuna parametara promjenjivosti. Kada bi utvrđenja iz presude u parnici "Potrošač" i bila promjenjiva na ovaj spor, njima nije utvrđena ništetnost promjenjivosti kamatne stope, niti promjenjivost kamatne stope jednostranom odlukom banke. Tuženik smatra da stoga tužitelj neosnovano tvrdi da je ništetna odredba čl. 11.1. Ugovora. Da bi se određena ugovorna odredba utvrdila ništetnom potrebno je da se kumulativno ispune slijedeći uvjeti ;

da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ni jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena tako da osnova za stjecanje utuženih anuiteta nije otpala i ne može se primijeniti čl. 210. stavak 3. ZOO-a. Materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu kao i materijalno pravo koje je do danas ostalo na snazi, izrijeком predviđa mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope u ugovorima o potrošačkom kreditiranju. To se odnosi i na Zakon o zaštiti potrošača i na Zakon o potrošačkom kreditiranju. Odredbom čl. 18. Ugovora ugovorne strane su jasno ugovorile kako prihvaćaju važeće akte i isprave banke, kao i kasnije izmjene i dopune istih tako da je netočna tvrdnja tužitelja da je tuženik donosio proizvoljne odluke s kojima nije bio ili mogao biti upoznat. Tužitelju je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu bilo poznato da se za promjenu kamatne stope uzimaju vrijednosti određene Odlukom o kamatama banke, što je interni akt tuženika i dostupan je svima. Očito je dakle da se o promjenjivosti kamatne stope prethodno pregovaralo. Tuženik nadalje ističe da je odredba o promjenjivosti kamatne stope iz Ugovora jasna, uočljiva i lako razumljiva. Osim toga navodi da ne postoji znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana

2.5. Tuženik je u odgovoru objasnio metodologiju promjene kamatne stope, osobito da je kod utvrđivanja i promjene kamatne stope vodio računa "o tržišnim uvjetima". Smatra da je promjena kamatne stope bila zakonom dopuštena, kamate su bile tržišno primjerene (jer su pratile tržišne parametre) a ponašanje tuženika je bilo u cijelosti usklađeno s važećim propisima.

2.6. Tuženik upućuje na presudu Visokog Trgovačkog suda RH br. PŽ-2462/03 iz koje proizlazi da je kreditor imao ovlaštenje obračunavati kamatu u skladu s odlukama banke. Zbog svega navedenog tuženik tvrdi da odredba o promjenjivosti kamatne

stope iz Ugovora nije protivna načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da nije uzrokovala znatnu neravnotežu ugovornih strana.

2.7. U odnosu na ništetnost Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu tuženik ističe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli jasna, lako uočljiva i razumljiva, slijedom čega osporavana ugovorna odredba ne može biti predmetom ocjene poštenosti (čl.84. ZZP-a). Ukazuje da je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o valutnoj klauzuli i eventualnim o posljedicama koje ona može imati po njegove prava i obveze iz ugovora. Tuženik smatra da tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Prema stavu revizijskog suda u rješenju br. Revt-575/2016, od presudnog značaja za ocjenosti poštenosti postupanja tuženika u ugovornom odnosu s potrošačem, jest utvrđenje činjenice je li tuženik kao financijska ustanova znao odnosno po redovitom tijeku stvari mogao odnosno morao znati kakav će u budućem, ugovorenom razdoblju trajanja tih kredita biti smjer kretanja tečaja CHF i ostalih valuta uz koje su ugovoreni krediti uz primjenu valutne klauzule.

2.8. Dakle, da je Vrhovni sud RH nižim sudovima dao jasnu smjernicu što bi trebala biti polazna osnovica u utvrđenju je li tuženik, kao i ostale banke, postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tuženik ukazuje da unatoč svojoj stručnosti i pažnji nije znao niti je mogao znati za buduća kretanja CHF. Kretanje tečaja CHF-a nakon 2010.g., i to aprecijaciju bez presedana, kao posljedicu svjetske ekonomske krize, nitko nije mogao predvidjeti, pa niti tuženik. Činjenica da se CHF naknadno promijenio na štetu potrošača ne može i ne smije biti relevantan za ocjenu nepoštenosti, a time i ništetnosti primarno ugovorene valutne klauzule prema kojoj su kako tužitelj tako i tuženik, imali jednake i ravnopravne startne pozicije. Činjenica je da je tuženik kao i tužitelj bio izložen riziku valutne klauzule, odnosno svim posljedicama promjene tečaja CHF.

2.9. Tuženik ističe da su Dodatkom br. 1. Ugovora o kreditu br. 45626/06 (tzv. Konverzija) stranke sporazumno izmijenile odredbe osnovnog Ugovora o kreditu, a kojima je bila regulirana valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa. Dakle, tužitelj je svojevoljno pristao s tuženikom izmijeniti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, dakle, upravo one odredbe za koje u svojoj tužbi navodi da su ništetne. Malo je reći da je ovakva pravna argumentacija tužitelja apsurdna te da nema uporišta u zakonu.

2.10. Ističe da se sklapanju Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 45626/06 pristupilo nakon donošenja Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), pa je tuženik sklapanjem navedenog Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu jednostavno postupao u skladu sa zakonskom obvezom. S druge pak strane za tužitelja nije postojala nikakva zakonska obveza sklapanja Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 45626/06, nego je to bila samo mogućnost koju je tužitelj u konačnici i prihvatio. Dakle, sklapanjem Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 45626/06 stranke su sporazumno pristale izmijeniti odredbe osnovnog Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj 45626/06, a na način da je korisnik kredita (ovdje tužitelj) sklapanjem Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu

postala izjednačena s položajem u kojem bi bila da je koristio kredit denominiran u EUR. Prije sklapanja Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu tužitelju je predložen i rastumačen tzv. Obračun konverzije, a koji je sadržavao sve potrebne parametre u pogledu kamatne stope i valute.

2.11. Iz sadržaja sklopljenog Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 45626/06 proizlazi kako su ugovorne stranke (tužitelj i tuženik) tim pravnim poslom izmijenile čl. 5.1. i čl. 11. osnovnog Ugovora tako da su te izvorne odredbe iz osnovnog ugovora prestale vrijediti i proizvoditi pravne učinke među strankama. Ono što je važno za istaknuti je činjenica da su stranke ugovorile kako Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 45626/06 proizvodi pravne učinke od dana sklapanja osnovnog Ugovora o kreditu broj 45626/06, dakle od 26.07.2006.g.

2.12. Stoga, tužitelj nema pravne osnove u ovom parničnom postupku potraživati bilo kakvu „pretplatu“ na temelju ugovornih odredbi iz osnovnog Ugovora o kreditu, a koje ugovorne odredbe su stranke naknadno izmijenile sklapanjem Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 45626/06. Potvrdu naprijed navedenog pronalazi i u činjenici da je sklapanjem Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 45626/06 tužitelju priznata pretplata po kreditu, pa je doista apsurdno da tužitelj u ovom postupku još jednom od tuženika potražuje „pretplatu“ po kreditu koja joj je već jednom obračunata, priznata i isplaćena od strane tuženika prilikom provedbe konverzije kredita.

3. Očitujući se na navode odgovora na tužbu, tužitelj u podnesku od 3.10.2019. (list 42-44), napominje kako je tuženikovo isticanje navodno bitne činjenice što su pojedine odredbe ugovora o kreditu "zamijenjene" s drugima s retroaktivnim učinkom time što je kredit konvertiran, jer bi usvajanjem došlo do diskriminacije potrošača tj. korisnika kredita koji su kredit konvertirali u drugu valutu. Presude VTS-a koje su pravni temelj ovoga postupka se odnose na sve korisnike kredita, tj. potrošače a ne na „aktualne“ samo dok je kredit vezan uz valutnu klauzulu u CHF. Uostalom, pravo isticati ništetnosti ugovora, kao i pojedinih odredbi ugovora, ne zastarijeva, stoga su takvi argumenti pogotovo jer ono što je ništetno od početka ne može postati valjani, kako je uostalom regulirano i odredbom čl. 326. ZOO-a. Osim toga, tužitelj je tužbeni zahtjev podnio za period zaključno do 30.09.2015. god., dakle zaključno sa zadnjim danom prije konverzije predmetnog ugovora o kreditu. Pri tome se kao relevantna ističe sudska praksa županijskih sudova, a i recentan stav VSRH iskazan u rješenju br. Rev-2868/2018-2: od dana 12.02.2019. u kojem se jasno navodi, „...ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane...stoga tužitelj ima pravni interes za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredaba ugovora kako bi na temelju toga eventualno ostvario prava za koja smatra da mu pripadaju.“

3.1. Nadalje ističe da je proizvoljno tuženikovo tumačenje da je prihvaćanjem konverzije tužitelj izgubio pravnu osnovu za potraživanje preplate do svoje potpune restitucije kao potrošača, tj. da je time došlo do nekakvoga možebitnog odricanja od zahtjeva za povrat stečenoga bez osnove i/ili naknade štete, jer provedena konverzija nije nikakva izvansudska nagodba, niti je ista konačno rješenje svih otvorenih pitanja između tužitelja i tuženika, odnosno izvršena konverzija nije povrat sve preplate i po osnovi jednostrano povećane kamate i po osnovi povećanog tečaja (svrha je pojašnjena u čl. 19.b ZPK), pri čemu je tužitelj detaljno i matematički precizno u toč.

III. historijata tužbe pojasnio kako je došao do VPS-a, odnosno kako je došao do iznosa kojega potražuje od tuženika u toč. II. tužbenoga zahtjeva, sve to u formi jednostavne matematičke formule, tj. logičkog silogizma.

3.2. Podneskom od 16.10.2019. tuženik je istakao prigovor prijeboja. Ističe naime da je u korist tužitelja isplatio iznos preplate po ugovoru o kreditu utvrđen u postupku konverzije, te da bi usvajanjem tužbenog zahtjeva tužitelja za isplatom preplate po ugovoru o kreditu tužitelj dva puta bio namiren za isti navodni dug po istoj pravnoj osnovi. Predlaže da se utvrdi postojanje njegove tražbine prema tužitelju u iznosu od 11.523,58 HRK.

4. Tužitelj u podnesku od 5.11.2019. (list 75) ističe da je već u historijatu tužbe pojasnio kako je uračunao iznos preplate priznat prilikom provođenja konverzije, odnosno već je za isti iznos umanjio svoj izračun prilikom formuliranja zahtjeva.

4.1. Tužitelj se u podnesku do 30.7.2020. (list 79) poziva na rješenje Vrhovnog suda Gos-1/2019-36 od 4.3.2020. prema kojem, bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu, tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima. Također se poziva na presude suda EU, C-118/17 i 452/18.

4.2. Tužitelj smatra kako je njegov tužbeni zahtjev osnovan iz razloga što tužitelj uopće tijekom postupka nije osporavao novi ugovorni odnos među strankama (nastao zaključenjem aneksa o konverziji), već tužitelj potražuje razliku novčanog iznosa koja mu pripada kao posljedica ništetnosti valutne klauzule u CHF, kao i jednostrano povećane kamatne stope, sve to zaključno s 30.09.2015. god., kao zadnjim danom prije provođenja konverzije, a uzevši u obzir upravo gore izneseni stav VSRH-a kako baš radi specifičnosti ZID ZPK-a nema mjesta primjeni općih pravila obveznog prava o novaciji ugovora, već je riječ o novoj pravnoj osnovi koja se primjenjuje tek od 01.10.2015. god., kao i stav Suda EU da zakonodavna intervencija mora ispuniti uvjet potpune restitucije u smislu obeštećenja potrošača, kao i da odricanje od sudske zaštite mora biti izričito.

5. Prijeporan je osnov, visina tužbenog zahtjeva te zastara potraživanja.

6. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništava 45626/06 od 26.7.2006., sporazum o korištenju pretplate o konverziji (list 9), dodatak br 1. ugovor o kreditu broj 45626/06, pregled uplata, tečajnu listu HNB-a, otplatni plan za predmetni ugovor (list 13-19). Izvršio je uvid u nalaz i mišljenje vještaka Borisa Belunjaka od 25.2.2026., (list 144-174), saslušan je tužitelj te je izvršen uvid u sve priloge u spisu.

7. Nakon provedenog financijskog knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je podneskom od 2.3.2026. (list 178) u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka, uredio tužbeni zahtjev potražujući iznos od 9.503,88 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 1.10.2015. pa do isplate.

8. Tuženik se u podnesku od 23.4.2026 (list 230) usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva, jer je tužitelj uvećao kondemnatorni zahtjev u odnosu na prvotno postavljeni. Nadalje smatra kako je konverzijom utvrđena preplata tužitelja u iznosu od 1.529,44 EUR te nakon umanjenja preplate nastaje razlika u iznosu od 9.096,62 EUR.

9. Sud je na glavnoj raspravi održanoj 5. svibnja 2026. dopustio preinaku tužbenog zahtjeva temeljem čl. 190. st. 2 i 3. ZPP-a. ("Narodne novine" broj: 35/91, 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP-a), imajući u vidu pravna shvaćanja VSRH od 26.11.2021. o dopuštenosti preinake tužbenog zahtjeva u predmetima po tužbama korisnika kredita u CHF nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

10. Sud je nakon provedenog dokaznog postupka, analizirajući dokaze sukladno čl. 8. ZPP-a, utvrdio je da je tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti, odlučivši kao u izreci presude.

11. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštene i ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koji je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Navedena presuda potvrđena je presudom Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ 6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Nadalje presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P 1401/2012 od 4. srpnja 2013., potvrđene u tom dijelu presudom VSRH br. PŽ 7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostavnom odlukom tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom potvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koje utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime je tuženik u razdoblju do 6. kolovoza 2007. godine postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90 Zakona o zaštiti potrošača (NN 66/03) a od 7. kolovoza 2007. godine pa nadalje protivno odredbama čl. 96. i 97. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 97/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

12. Prema odredbi čl. 502.a. st. 1. ZPP-a, udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete utvrđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

12.1. Prema odredbi čl. 502.c. ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a. st. 1 toga Zakona da su određenim

postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati.

12.2. Dakle, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi isplate, odnosno navedena presuda ima izravan učinak na ovaj postupak radi individualne zaštite tužitelja kao potrošača te i u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača i čl. 502. c ZPP-a obvezuje sud u ovom postupku.

13. Uvidom u predmetni Ugovor o kreditu od 26.7.2006. utvrđeno je da je prema čl. 2. Ugovora, kreditor, prednik tuženika SOCIETE GENERALE – Splitska banka banka d.d. Split, odobrio tužitelju kao korisniku kredita, kredit u kunskoj protuvrijednosti od 81.500,00 CHF. Kredit se isplaćuje po prodajnom deviznom tečaju kreditora vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita. Prema čl. 5. nominalna kamatna stopa iznosi 4,20 % i ista je promjenjiva a prema čl. 11. toč. 1. redovna kamatna stopa je promjenjiva i utvrđuje se odlukom kreditora. Prema čl. 10. kredit se otplaćuje u jednakim vremenskim razmacima i to u 299 jednakih mjesečnih anuiteta u iznosu od 442,35 EUR. Mjesečni anuiteti izraženi u CHF- valuti ugovara podmiruju se uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju prema tečajnoj listi

14. Kako je sud u ovoj parnici vezan za utvrđenja u parnici vođenoj povodom kolektivne tužbe, odnosno za utvrđenja u parnici br. PŽ-1401/2012 od 4. srpnja 2013. potvrđenoj presudom Visokog trgovačkog suda br. PŽ-6632/2017 u odnosu na valutnu klauzulu, te potvrđenoj presudom Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. u odnosu na ništetnost odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, to su dakle ništetne odredbe predmetnog Ugovora u dijelu u kojem je upravo ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF te odredba kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s odlukom tuženika.

15. Naime, i Vrhovni sud RH u odluci br. Rev-3142/2018-2 od 26. svibnja 2020; te Ustavni sud RH u odluci br. U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020. u pogledu učinka pravomoćne odluke donesene u kolektivnom sporu, zauzeli su stav da nije potrebno provoditi dokazni postupak na okolnost nepoštenosti (ništetnosti) odredbi ugovora u svakom parničnom postupku u kojem se odlučuje o individualnim restitucijskim zahtjevima potrošača, obzirom da postoji temeljem naprijed navedene odredbe čl. 502. c ZPP-a, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/14, 110/15-dalje ZPP/14) vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. stavak 1. ZPP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

16. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je digao kredit 2006. godine u svrhu kupnje kuće. Kako je bio klijent Splitske banke odlučio je tamo dići kredit. U banci su mu prezentirali da mu je najbolja opcija dići kredit u CHF. Za kupovinu kuće trebalo mu je oko 370.000,00 kn, i u banci su izračunali koliko bi to trebalo biti franaka tako da je digao oko 81.000,00 CHF. Banka je prezentirala kredit u CHF kao najpovoljniji jer je bila najmanja kamata a tečaj stabilan. Kad je došao u banku rekao je koliko mu treba novaca jer je htio dići kredit u kunama, no u banci su rekli da je povoljniji kredit u

francima. Nakon što se odlučio za iznos kredita, banka je sastavila ugovor i dala mu ga na potpis. Pročitao je ugovor, i zna da je pisalo da je kamatna stopa promjenjiva ali mu nije rečeno od kojih parametara ovisi promjena kamatne stope. Znao je da može biti viša i niža ali nije mogao zamisliti da bi kamatna stopa mogla otići toliko, tako da su mu se rate znatno povećale. Plaća mu je u vrijeme dizanja kredita bila oko 4600,00 kn. Početne rate su bile oko 1600,00 i iste je mogao otplaćivati da bi kasnije otišle na 3400,00 hrk tako da ih je jedva otplaćivao i bila mu je čak ugrožena egzistencija. Također ističe da ga djelatnici banke nisu informirali o riziku sklapanja ugovora o francima odnosno da HBN ne štiti tečaj kune u odnosu na CHF kao što to čini u odnosu na EUR. Da su mu rate takve bile ne bi niti mogao dići kredit obzirom na visinu plaću. Ističe da u banci nisu posebno pregovarali niti o jednoj odredbi ugovora. Izračunali su na koliko godina može dobiti kredit, koliko iznosi rata tako da ju može otplaćivati od svoje plaće, a ostalo mu nije bilo bitno. Zna što je valutna klauzula ali nije znao uslijed kojih okolnosti dolazi do promjene tečaja a nije ni znao da će tečaj toliko porasti. Pristao je na ponudenu konverziju od strane banke jer mu je bilo teško otplaćivati rate a tečaj je i dalje rastao. Konverzijom su mu priznali oko 11.000,00 kn tako da jedan period nije morao otplaćivati rate. Nije mislio da je obeštećen konverzijom jer ne bi pokrenuo tužbu. Pristao je na konverziju tako da si olakša otplatu kredita. Otac mu je darovao novce kako bi mogao zatvoriti kredit. Kako je bio klijent Splitske banke nije se išao interesirati u druge banke a u kojima su bili slični uvjeti. Kad su se rate drastično povećale išao je u banku riješiti nastalu situaciju ali je rečeno da tu oni ne mogu ništa. Ugovor je nosio kod javnog bilježnika na ovjeru, nisu mi ga čitali nego su samo rekli da mora plaćati rate jer će ga u protivnom ovršiti. Nisu ga upoznali sa nikakvim drugim posljedicama ugovora.

16.1. Iz iskaza tužitelja kojem ovaj sud u cijelosti poklanja vjeru proizlazi dakle da tuženik nije potrošaču objasnio razloge i iznio točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredbi. Po ocjeni suda tuženik je propustio informirati potrošača o općem riziku uz svaku valutnu klauzulu, a osobito da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezano za CHF neusporedivo veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli vezano za EUR, budući da se tečajna politika HNB-a temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja kune prema EUR dok tečaj ostalih valuta u odnosu na kune nije pod kontrolom HNB-a. Tuženik također nije tužitelju objasnio točne i razumljive kriterije glede promjenjivosti kamatne stope odnosno od kojih parametara ovisi promjenjivost kamatne stope.

16.2. Tužitelj je dobio unaprijed sastavljen ugovor, koji je sadržavao unaprijed ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a tuženik nije dokazao da je potrošaču objasnio razloge i iznio točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredbi odnosno nije dokazao da je tužitelju dao dostatne informacije kako bi mogao donijeti informiranu odluku.

17. Ocjena ovoga suda je da postupanje tuženika u pogledu valutne klauzule i ugovaranja promjenjive kamatne stope sukladno odluci banke nije bilo dopušteno, da je riječ o ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao stranke ugovora, slijedom čega sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijelova odredbi ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu te kojim zahtjeva utvrđenje

ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi osnovan, odlučivši kao u izreci presude po točkom I.

18. Obzirom da su stranke sklopile ugovor koji sadrži ništetne odredbe to se na sporni odnos stranaka primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023.; dalje u tekstu: ZOO) koje se odnose na ništetne ugovore tj. odredbe od čl. 322-329. ZOO-a.

19. Prema čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora.

19.1. Odredbom članka 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

19.2. Prema članku 1115. istog zakona kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

19.3. Kako je na temelju naprijed navedenog utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditu zaključenog između stranaka, kojim se korisnik kredita obvezao kreditoru vratiti iznos kredita u kojem se kamata i glavnica vežu uz valutu švicarski franak uz primjenu promjenjive kamatne stope sukladno odluci banke nepoštene, posljedica čega je ništetnost takvih odredbi pa tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvih ništetnih ugovornih odredbi naplatio i primio od tužitelja, ocjenjujući da je ništetnim odredbama tuženik tako naplaćeni novčani iznos stekao bez osnove u smislu članka 1111. ZOO-a.

20. Po ocjena suda, izvršena konverzija kredita i sklopljeni sporazum ugovornih strana ne utječu na osnovanost tužbenog zahtjeva jer se niti odredbama zakona temeljem kojega je izvršena konverzija, a niti sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima je ugovorena promjena kamatne stope i valutne klauzule i posljedice tih odredbi koje su utvrđene ništetnim. Dakle, time se nije rješavalo pitanje preplaćenih anuiteta kredita zbog promjene kamatne stope i valutne klauzule za ovdje utuženo razdoblje.

20.1. Sud nalazi da tužitelj, iako je izvršena konverzija kredita, ima pravo utvrđivati ništetnost odredbi osnovnog ugovora o kreditu i sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

20.2. Sud je pri tome imao u vidu i Odluku Europskog suda (C-452/2018) te činjenicu da tužitelj u trenutku sklapanja dodatka ugovoru o kreditu od 19.1.2016. nije mogao znati za ništetnost spornih odredbi, a koje su utvrđene tek Odlukom Trgovačkog suda br.P-1401/2012 potvrđenoj u odnosu na valutnu klauzulu odlukom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017 te potvrđenoj u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu

odlukom istog suda br. PŽ-7129/2013., a niti se tužitelj odrekao zaštite koju mu pruža Direktiva vijeća br. 93/2013/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima.

20.3. Osim toga, u odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/15 koji je stupio na snagu 30. rujna 2015.) nije predviđeno i propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gubi pravo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja dodatka ugovoru. Isto tako, iz samog dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju imao je osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima (članak 19. a do članka 19. e ZIDZPK/15). Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne sklapanju sasvim novog ugovora i osnovni ugovor o kreditu vrijedio je od dana sklapanja pa do sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i imao je pravne posljedice te nema zapreke za utvrđenje nepoštenim i ništetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničim nisu, niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

21. Visinu tužbenog zahtjeva sud je utvrdio temeljem nalaza i mišljenja knjigovodstveno financijskog vještaka Borisa Belunjaka od 25.2.2026. (list 144-172) koji nalaz ocjenjuje stručnim i objektivnim a na koji nalaz i mišljenje stranke nisu imale primjedbi.

21.1. Iz nalaza i mišljenja imenovanog vještaka Borisa Belunjaka proizlazi da ukupno više plaćeni anuiteti izračunati zbog primjene promjenjive redovne kamatne stope kada je bila veća u odnosu na početno ugovorenu i primjene "valutne klauzule" odnosno zbog primjene srednjeg tečaja HNB za CHF za HRK u otplati anuiteta po kreditu kada je bio veći u odnosu na srednji tečaj HNB za CHF za HRK na dan isplata kredita, iznosi više plaćeno 83.130,53 HRK/ 11.033,31 EUR dok iskorištena preplata po konverziji preračunata u EUR iznosi 1.529,44 EUR/ 11.523,58 HRK, tako da izračunata umanjena razlika više plaćenog od tužitelja u korist tuženika tijekom kreditnog odnosa iznosi 71.606,95 HRK odnosno 9.503,88 EUR.

21.2. Prihvaćajući u cijelosti nalaz i mišljenje vještaka iz kojeg dakle proizlazi da izračun samo više plaćenih anuiteta s osnova povećanja kamate i valutnog utjecaja, umanjenog za obračunatu preplatu u iznosu od 1.529,44 EUR po konverziji na dan 30. rujna 2015. iznosi 9.503,88 EUR, sud je dosudio tužitelju navedeni iznos, odlučivši kao pod točkom II. izreke presude.

21.3. Obzirom da je tužitelj uračunao obračunatu preplatu u svom zahtjevu to je ne osnovan prigovor prijeboja za iznos od 11.523,58 HRK.

22. Prigovor zastare tuženika nije osnovan.

22.1. Naime, prema stavu VSRH (Rev-2245/17-2) pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, tako da zastara za kamatnu stopu teče od 14. lipnja 2014. a za valutu od 15. lipnja 2018. Kako je tužba kojom se zahtjeva isplata stečenog bez osnove s osnova ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, i valuti podnesena 5.6.2019. to nije nastupila zastara potraživanja s toga osnova.

23. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a u svezi sa odredbom čl. 155. ZPP-a.

23.1. Sud je tužitelju na ime troškova parničnog postupka priznao nagradu za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za sastav podneska od 3.10.2019. (list 42-44) u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za zastupanje na pripremnom ročištu od 10.10.2019. u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za sastav podneska od 30.7.2020. (list 79) u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za sastav podneska od 5.11.2019. (list 75) u iznosu od 50,00 EUR, nagradu za sastav podneska od 2.3 2026. (list 178) u iznosu od 200,00 EUR, i nagradu za zastupanje na glavnoj raspravi od 5.5.2026. u iznosu od 200,00 EUR. Ukupni troškovi na ime zastupnja sa PDV-om iznose 1.562,50 EUR. Trošak vještačenja iznosi 398,17 EUR, tako da je sud tužitelju odmjerio troškove parničnog postupka u iznosu od 1.960,67 EUR.

24. Zbog izloženog odlučeno je kao u izreci presude.

U Požegi 11. lipnja 2026.

Sudac:

Snježana Polgar

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda za županijski sud. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. Tomislav Bogdan, odvjetnik iz Osijeka
2. Belizar Tomaić, odvjetnik iz Osijeka

Broj zapisa: **9-30889-49268**

Kontrolni broj: **0d89d-9c71a-281db**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.